

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ স্বধৰ্মক পাহৰাটোৱেই হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ ভুল, এতিয়া তোমালোক অভুল হ'ব লাগে, নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজ্যক স্মৰণ কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনটো অৱস্থা সময়ৰ সমীপতাৰ চিন হয়?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰাত সদায় মগ্ন হৈ থাকিবা, বুদ্ধি বিচলিত হোৱাটো বন্ধ হৈ যাব, বাণীত স্মৃতিৰ ধাৰ (বল) আহি যাব, অপাৰ আনন্দত থাকিবা, বাৰে বাৰে নিজৰ সত্যযুগী সৃষ্টিৰ দৃশ্যৱলী সন্মুখত আহি থাকিব তেতিয়া বুজিবা যে সময় সমীপত। বিনাশ হ'বলৈ সময় নালাগে, ইয়াৰ বাবে স্মৃতিৰ চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) বঢ়োৱা।

গীত: তুমহে পাকে হমনে জহান পা লিয়া..... (তোমাক পাই মই গোটেই জগতখনকে পাই গলোঁ.....)

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলে এই গীতটিৰ অৰ্থতো বুজি পোৱা চাগে। এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাকতো পাই গ'লা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, যি উত্তৰাধিকাৰক কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। উত্তৰাধিকাৰৰ নিচা তেতিয়া আঁতৰি যায় যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। সন্তানসকলৰ সৃষ্টি ড্ৰামাৰো জ্ঞান আছে। এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। ইয়াক নাটক বুলিও কোৱা, ড্ৰামা বুলিও কোৱা। সন্তানসকলে বুজি পায় যে যথায়থ পিতা আহি সৃষ্টিৰ চক্ৰৰ বিষয়েও বুজায়। যিসকল ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হয়, তেওঁলোককহে বুজায়। সন্তানসকল তোমালোকে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানা, মই তোমালোকক বুজাও। আগতে তোমালোকে শুনিছিলো ৪৪ লাখ জন্ম লোৱাৰ পাচত এটা জন্ম মনুষ্যৰ পোৱা। প্ৰকৃততে এনেকুৱা নহয়। এতিয়া তোমালোক সকলো আত্মা ক্ৰমানুসৰি আহি থকা। বুদ্ধিত উদয় হৈছে যে পোন প্ৰথমে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পূজ্য আছিলোঁ, আকৌ আমিয়ে পূজাৰী হৈছোঁ। নিজেই পূজ্য নিজেই পূজাৰী - এনেকৈ গায়নো আছে। মনুষ্যই আকৌ ভগৱানৰ ক্ষেত্ৰত ভাবে যে তেৱেই পূজ্য আৰু তেৱেই পূজাৰী হয়। আপোনাৰেই এই সকলোবোৰ ৰূপ। অনেক মত মতান্তৰ আছে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক শ্ৰীমতত চলা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)সকলে আগতে একো নাজানিছিলোঁ এতিয়া পঢ়ি উচ্চ পৰীক্ষা পাছ (উত্তীৰ্ণ) হৈ যাওঁ। সেই ষ্টুডেন্টসকলেও প্ৰথমতে একো নাজানে, পাচত পৰীক্ষাত পাছ (উত্তীৰ্ণ) হৈ হৈ বুজি উঠে যে আমি এতিয়া বেৰিষ্টাৰি পাছ কৰিলোঁ। তোমালোকেও এতিয়া জানা যে আমি পঢ়ি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছোঁ সেয়াও হৈছে বিশ্বৰ মালিক। তাততো হৈছে এটাই ধৰ্ম, এখনেই ৰাজ্য। তোমালোকৰ ৰাজ্য কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। তাত তোমালোকৰ পবিত্ৰতা-সুখ-সম্পত্তি সকলো আছে। গীতটিও শুনিলা নহয়। এতিয়া এই গীতটো তোমালোকে ৰচনা কৰা নাই। অনায়াসে (বিনাকষ্টে) ড্ৰামা অনুসৰি এই সময়ৰ বাবে ৰচি থোৱা আছে। মনুষ্যৰ দ্বাৰা ৰচিত গীতবোৰৰ অৰ্থ পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোকে ইয়াত শান্তিৰে বহি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা, যিটো কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। আধাকল্প সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ থাকে। পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল আধাকল্পতকৈও বেছি তোমালোকে সুখ ভোগ কৰা। তাৰপাচত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। মন্দিৰো এনেকুৱা আছে য'ত চিত্ৰ দেখুৱায় - দেৱতাসকল বামমৰ্গত কেনেকৈ যায়। ড্ৰেচতো (পোচাকতো) সেয়াই আছে। ড্ৰেচ পাচলৈ সলনি হয়। প্ৰত্যেক ৰজাৰ নিজৰ-নিজৰ ড্ৰেচ, মুকুট আদি সকলো বেলেগ বেলেগ হয়।

এতিয়া সন্তানসকলে জানে যে আমি শিৱবাবাৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। পিতাইতো "সন্তান সন্তান" বুলিয়ে কয়। সন্তানসকল তোমালোকে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানিছিল। শুনতো আত্মায়ে নহয় জানো। মই আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয়। আৰু যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে তেওঁলোকৰ নিজৰ শৰীৰৰ নামৰ নিচা থাকে কিয়নো দেহ-অভিমানী হয়। মই আত্মা হওঁ, এইটো নাজানে। তেওঁলোকেতো আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকক পিতাই বুজাইছে যে তোমালোক আত্মাসকলেই বিশ্বৰ মালিক দেৱী-দেৱতা হৈ আছা। এই জ্ঞান এতিয়া আছে, আমিহেই দেৱতা আকৌ ক্ষত্ৰিয় ৰাজবংশত আহিম। ৪৪ জন্মৰ হিচাপো লাগে নহয় জানো। সকলোৱেতো ৪৪ জন্ম নল'ব। সকলোৱে জানো একেলগে আহিব। তোমালোকে জানা যে কোনটো ধৰ্ম কেনেকৈ আহি থাকে। হিন্দী (বুৰঞ্জী) পুৰণি আকৌ নতুন হয়। এতিয়া এইখন হয়েই পতিত সৃষ্টি। সেইখন হৈছে পাৱন সৃষ্টি। তাৰপাচত বেলেগ বেলেগ ধৰ্মসমূহ আহে, এই কৰ্মক্ষেত্ৰত এই এখনেই নাটক চলে। মুখ্য হৈছে ৪টা ধৰ্ম। এই সংগমত পিতা আহি ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায় প্ৰতিষ্ঠা কৰে। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে, কিন্তু তাত এইটো ভুল আছে। পিতা আহি সকলো কথা বুজাই অভুল কৰি তোলে। পিতাইতো কেতিয়াও শৰীৰ ধাৰণ

নকৰে আৰু কোনো ভুল নকৰে। তেওঁতো অলপ সময়ৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকলক সুখধাম আৰু নিজৰ ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিবলৈ এই ৰথত আহে। কেৱল ৰাস্তাই দেখুৱাই নিদিয়ে লাইফো (জীৱনো) গঢ়ি তোলে। কল্পই কল্পই তোমালোক ঘৰলৈ যোৱা আকৌ সুখৰ ভূমিকাও পালন কৰা। সন্তানসকলে পাহৰি গ'ল যে আমাৰ; আত্মাসকলৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। এই দুখৰ সৃষ্টিত শান্তি কিদৰে হ'ব- এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকে এতিয়া বুজি উঠিছা। তোমালোকে সকলোকে বুজোৱাও। লাহে লাহে সকলো আহি থাকিব। বিলাতৰ (বিদেশৰ) সকলেও গম পাব এই সৃষ্টিচক্ৰ কিদৰে ঘূৰে, ইয়াৰ আয়ুস কিমান। ফৰেনাৰ্চসকলো (বিদেশীসকলো) তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব নতুবা সন্তানসকল তালৈ গৈ সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাব। তেওঁলোকে ভাবে যে থাইষ্ট গডৰ ওচৰত গৈ পালে। থাইষ্টক গডৰ সন্তান বুলি ভাবে। বহুতে আকৌ এনেকৈ ভাবে যে থাইষ্টো পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ এতিয়া বেগৰ (ভিকছ) হৈ গৈছে। যিদৰে তোমালোকো বেগৰ (ভিকছ) নোহোৱা জানো। বেগৰ (ভিকছ) অৰ্থাৎ তমোপ্ৰধান। এনেকৈ ভাবে যে থাইষ্টো ইয়াত আছে, আকৌ কেতিয়া আহিব, এইটো নাজানে। তোমালোকে বুজাব পাৰা - তোমালোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক পুনৰ নিজৰ সময়ত ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিব। তেওঁক গুৰু বুলি ক'ব নোৱাৰে। তেওঁ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে। সংগতিদাতা কেৱল এজনেই, তেওঁলোক যিয়েই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে সকলোৱে পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ এতিয়া আহি তমোপ্ৰধান হৈছে। অন্তিমত গোটেই বৃক্ষজোপাই জৰ্জৰিত অৱস্থা পালে। এতিয়া তোমালোকে জানা - গোটেই বৃক্ষজোপা থিয় হৈ আছে, বাকী দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ) নাই। (বট গছৰ দৃষ্টান্ত) এই সকলোবোৰ কথা পিতাইহে সন্তানসকলক বহি বুজায়। তোমালোক সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। তোমালোকে জানিছা যে আমিহেই দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ আকৌ এতিয়া হওঁ। ইয়ালৈ তোমালোক আহাই সত্য-নাৰায়ণৰ কথা শুনিবলৈ, যাৰ দ্বাৰা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বগৈ। নাৰায়ণ হ'লে তেন্তে নিশ্চয় লক্ষ্মীও হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'লে নিশ্চয় তেওঁলোকৰ ৰাজধানীও থাকিব নহয় জানো। কেৱল লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো নাথাকিব। লক্ষ্মী হোৱাৰ বেলেগ কথা (আখ্যান) আছে জানো। নাৰায়ণৰ লগতে লক্ষ্মীও হয়। লক্ষ্মীও কেতিয়াবা নাৰায়ণ হয়। আৰু কেতিয়াবা নাৰায়ণো লক্ষ্মী হয়। কোনো কোনো গীত বহুত ভাল। মায়াই শ্বাসবুদ্ধ কৰিলে তেতিয়া গীত শুনিলে হৰ্ষিত হৈ যাব। যিদৰে সাঁতুৰিবলৈ শিকোঁতে প্ৰথমতে শ্বাসবুদ্ধ হৈ যায় তেতিয়া তেওঁক ধৰি লয়। ইয়াতো মায়াই বহুত শ্বাসবুদ্ধ কৰি দিয়ে। সন্তৰণবিদতো বহুত থাকে। তেওঁলোকৰো ৰেচ (প্ৰতিযোগিতা) হয় তোমালোকৰো ৰেচ হয় - সিপাৰলৈ যোৱাৰ। মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণ নকৰিলে শ্বাসবুদ্ধ হৈ যায়। পিতাই কয় - স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেহে বৈতৰণী পাৰ হ'ব। তোমালোক সিপাৰলৈ গুচি যাব। সন্তৰণবিদ কোনোবা ভাল পাকৈত হয়, কোনোবা কম। ইয়াতো এনেকুৱা। বাবাৰ ওচৰলৈ চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) পঠিয়াই দিয়ে। পিতাই পৰীক্ষণ কৰে। স্মৃতিৰ চাৰ্টক কোনোবাই ৰাইট (যথা) ৰীতিৰে বুজে নে ৰং (ভুলকৈ) বুজে। কোনো কোনোৱে দেখুৱায় - মই গোটেই দিনটোত 5 ঘণ্টা স্মৃতিত থাকিলোঁ। মই বিশ্বাস নকৰোঁ, নিশ্চয় ভুল হৈছে। কোনোৱে ভাবে মই যিমান সময় ইয়াত পঢ়োঁ সিমান সময়তো চাৰ্ট ঠিক থাকে। কিন্তু নহয়। বহুত আছে যিসকল ইয়াত বহি থাকে, শুনি থাকে কিন্তু বুদ্ধি বাহিৰত ক'ববালৈ গুচি যায়। পুৰা নুশুনেই। ভক্তি মাৰ্গত এনেকুৱা হয়। সন্ধ্যাসীসকলে কথা (আখ্যান) শুনালে তেতিয়া মাজে মাজে সোধে, মই কি শুনাৰলোঁ? দেখিবলৈ পায় যে ইয়াত গৰম তাৱা হৈ বহিছে সেয়েহে সোধে তেতিয়া ক'ব নোৱাৰে। বুদ্ধি ক'ববাত নহয় ক'ববাত গুচি যায়। এটা শব্দও নুশুনে। ইয়াতো এনেকুৱা। বাবাই চাই থাকে - বুজি পোৱা যায় যে এওঁৰ বুদ্ধি ক'ববাত বাহিৰত ভ্ৰমি থাকে। ইফালে-সিফালে চাই থাকে। এনেকুৱাও কোনো কোনো নতুন আহে। বাবাই বুজি পাই যায় সম্পূৰ্ণকৈ বুজা নাই সেয়েহে বাবাই কয় - নতুনসকলক সোনকালে ইয়ালৈ ক্লাছত অহাৰ অনুমতি নিদিবা। নহ'লে বায়ুমণ্ডল দূষিত কৰে। আগলৈ গৈ তোমালোকে দেখিবা যিসকল ভাল ভাল সন্তান হ'ব তেওঁলোক ইয়াত বহি বহিয়েই বৈকুণ্ঠলৈ গুচি যাব। বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। বাৰে বাৰে গুচি যাব - এতিয়া সময় সমীপত। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হৈ যাব। বাৰে বাৰে স্বৰ্গত নিজৰ মহল চাই থাকিবা। যিবোৰ ক'বলগীয়া বা কৰিবলগীয়া হ'ব তাৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। সময়তো দেখি আছা। কেনেকৈ তৈয়াৰ হৈ আছে। পিতাই কয় - দেখিবা কেনেকৈ এক চেকেণ্ডত গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য ছাইত মিহলি হৈ যাব। বোমা লগালে আৰু এয়া নাশ হ'ল।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া আমাৰ ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। এতিয়াতো স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মগ্ন হৈ থাকিব লাগে। সেই ধাৰ ভৰাব লাগে যাতে দৃষ্টিয়ে যিকোনো লোককে তীৰে আঘাত (প্ৰভাৱিত) কৰে। অন্তিমত ভীষ্ম পিতামহ আদিৰ দৰে লোকসকলকো তোমালোকেই জ্ঞানৰ বাণ মাৰিবা। তৎক্ষণাৎ বুজি পাই যাব, এওঁলোকেতো সত্য কথা কয়। জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন নিৰাকাৰ ভগৱান হয়। কৃষ্ণ হ'ব নোৱাৰে। তেওঁৰতো জন্ম দেখুৱায়। কৃষ্ণৰ সেই ফিচাৰ্চ (চেহেৰা, চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য) পাচত কেতিয়াও মিলিব নোৱাৰে। আকৌ সত্যযুগত সেয়াই ফিচাৰ্চ পাব। প্ৰতিটো জন্মত, প্ৰত্যেকৰে ফিচাৰ্চ বেলেগ বেলেগ হয়। এয়া ড্ৰামাৰ ভূমিকা এনেকুৱাই ৰচি থোৱা আছে। তাততো নেচাৰেল বিউটিফুল ফিচাৰ্চ (প্ৰাকৃতিক সুন্দৰ চেহেৰা) থাকে। এতিয়াতো দিনে-প্ৰতিদিনে শৰীৰো তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। প্ৰথমতে সতোপ্ৰধান তাৰপাচত

সত্য-ৰজা-তমা হৈ যায়। ইয়াত চোৱা কেনেকুৱা সন্তান জন্ম হয়। কাৰোবাৰ ভৰি নচলে, কোনোবা বাওনা হয়। কি কি হৈ যায়। সত্যযুগত জানো এনেকুৱা হয়। তাত দেৱতাসকলৰ দাড়ি আদিও নাথাকে। ক্লিনচেভ (মসৃণ ধুনীয়া) হয়। দৃষ্টি-ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা বুজা যায় যে এওঁ মেল (পুৰুষ), এওঁ ফিমেল (মহিলা)। আগলৈ গৈ তোমালোকৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। বাবা কল্পই কল্পই আহি আমাক ৰাজযোগ শিকাই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাকী যি ধৰ্মাৱলম্বী আছে সকলো নিজৰ নিজৰ চেক্ষনত (শাখাত) ওচি যাব। আত্মাসকলৰ বৃক্ষও দেখুৱায় নহয় জানো। চিত্ৰবোৰত বহুত কাৰেক্ষন (শুধৰণি) কৰি থাকিব, সলনি হৈ গৈ থাকিব। যেনেকৈ বাবাই সূক্ষ্মবতনৰ কাৰণে বুজায়, সংশয় বুদ্ধিৰ সকলেতো ক'ব এয়া কি! আগতে এনেকৈ কৈছিল, এতিয়া এনেকৈ কয়! লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দুয়োটা ৰূপ মিলাই বিষ্ণু বুলি কয়। বাকী 4খন ভূজাধাৰী মনুষ্য জানো থাকে। ৰাৱণৰ 10টা মূৰ দেখুৱায়। এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাথাকে। প্ৰত্যেক বছৰে জ্বলায়। যেন পুতলাৰ খেল।

মনুষ্যই কয় - শাস্ত্ৰ অবিহনে আমি জীয়াই থাকিব নোৱাৰোঁ। শাস্ত্ৰতো আমাৰ প্ৰাণ হয়। গীতাখনক চোৱা কিমান মান দিয়ে। ইয়াততো তোমালোকৰ ওচৰত মূৰুলী বহুত জমা হৈ যায়। তোমালোকে ৰাখি কি কৰিবা! দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকে নতুন নতুন পইন্টচ শুনি থাকা। অৱশ্যে হয়, পইন্টচ লিখি ৰখাতো বহুত ভাল। ভাষণ দিয়াৰ সময়ত ৰিহাৰ্চেল (আখৰা) কৰিব। এইটো এইটো পইন্টচ বুজাম। ট'পিকৰ লিষ্ট (বিষয় বস্তুৰ তালিকা) থাকিব লাগে। আজি এইটো ট'পিকৰ ওপৰত বুজাম। ৰাৱণ কোন, ৰাম কোন? সত্য কি, সেয়া সকলো আমি আপোনালোকক বুজাম। এই সময়ত ৰাৱণ ৰাজ্য গোটেই সৃষ্টিতে আছে। 5 বিকাৰতো সকলোৰে আছে। পিতা আহি আকৌ ৰাম ৰাজ্যৰ স্থাপন কৰে। এয়া হৰা আৰু জিকাৰ খেল। হাৰ (পৰাজয়) কেনেকৈ হয়! 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ দ্বাৰা। আগতে পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম আছিল সেয়া এতিয়া পতিত হৈ গৈছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই আকৌ ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী। পিতায়ে কয় - মই এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তোমালোকে ক'বা আমিও বহুত জন্মৰ অন্তত পিতাৰ পৰা জ্ঞান লৈ আছোঁ। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। কোনোবা ডালহেড (ভোদা) বুদ্ধিৰ হ'লে তেতিয়া বুজি নাপায়। এয়াতো ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। বহুত আহিল আকৌ ওচি গ'ল, তেওঁলোক আকৌ আহি যাব। প্ৰজাত পা-পইচাৰ পদ লৈ ল'ব। তেওঁলোকৰো প্ৰয়োজন নহয় জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সদায় এইটো নিচাত থাকিব লাগে যে আমি এতিয়া এই পঢ়া সম্পূৰ্ণ কৰি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা তথা বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। আমাৰ ৰাজ্যত পবিত্ৰতা-সুখ-শান্তি সকলো থাকিব। সেয়া কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে।

(2) ইপাৰৰ পৰা সিপাৰলৈ যাবলৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰাত ভাল সন্তৰণবিদ হ'ব লাগে। মায়াৰ দ্বাৰা শ্বাসৰুদ্ধ হ'ব নালাগে। নিজক পৰীক্ষণ কৰিব লাগে, স্মৃতিৰ খতিয়ান যথার্থ ভাবে বুজি লিখিব লাগে।

বৰদান: শ্ৰেষ্ঠ বেলাৰ আধাৰত সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰৰ অনুভৱ কৰোঁতা পদমাপদম ভাগ্যশালী হোৱা যিসকল শ্ৰেষ্ঠ বেলাত (মুহূৰ্তত) জন্মলোৱা ভাগ্যশালী সন্তান হয়, তেওঁলোকে কল্পৰ আগৰ টাচিঙৰ (প্ৰেৰণাৰ) আধাৰত জন্মতেই আপোনভাৱৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোক জন্মতেই সকলো প্ৰপাৰ্টীৰ (সম্পত্তিৰ) অধিকাৰী হয়। যিদৰে বীজত গোটেই বৃক্ষৰ সাৰ সমাহিত হৈ থাকে সেইদৰে নাস্বাৰৱান (এক নম্বৰৰ) বেলাৰ আত্মাসকল আহিয়ে সকলো স্বৰূপৰ প্ৰাপ্তিৰ খাজানাৰ অনুভৱী হৈ যায়। তেওঁলোকে কেতিয়াও এনেকৈ নকয় যে সুখৰ অনুভৱ হয়, শান্তিৰ নহয়, শান্তিৰ হ'লে সুখ আৰু শক্তিৰ নহয়। সকলো অনুভৱৰে সম্পন্ন হয়।

স্লোগান: নিজৰ প্ৰসন্নতাৰ ছায়াৰে শীতলতাৰ অনুভৱ কৰাবলৈ নিৰ্মল আৰু নম্ৰ হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!